

les i en eneretstilladelse, giver det offentlige denne indsigt og indflydelse med et enekoncessioneret selskabs virksomhed.

I besvarelsen af spørgsmål 39 (L 119) samt i bemærkningerne til § 17 er der redegjort nærmere for de enkelte vilkår, der er nævnt i § 17, stk. 2, nr. 1-4.

Spørgsmål:

Ad § 22, stk. 2.

„Udvalget udbeder sig nærmere begrundelse for de fastsatte lange frister i stk. 2.“

Svar:

De tidsfrister på henholdsvis 10 og 25 år, der er foreslået for afviklingen af de anmeldte rettigheder, er fastsat efter en afvejning af de private interesser i råstofudnyttelse over for det offentlige interesse i at kunne gennemføre en arealanvendelsesplanlægning. Fristen er fastsat under hensyntagen til det nuværende kendskab til råstofressourcernes omfang samt ud fra et skøn over afviklingens økonomiske konsekvenser for rettighedsindehaverne.

Tidsfristen på 10 år for sten, grus og sand har sammenhæng med, at disse råstoffer indvindes fra relativt begrænsede forekomster mange steder i landet, og at indvindingen oftest ikke kræver store investeringer. Hertil kommer, at de samlede ressourcer af disse råstoffer er begrænsede i forhold til brugen deraf. 10-års fristens udløb i 1988 vil formentlig være sammenfaldende med, at en egentlig råstofplanlægning er tilvejebragt.

Den længere tidsfrist for andre råstoffer er foreslået på baggrund af, at indvindingen foregår på et relativt begrænset antal steder og ofte i forbindelse med forædlingsindustrier, som kræver store investeringer. Samtidig er ressourcerne af f.eks. kalk, kridt og granit langt større end ressourcerne af f.eks. sten og grus. Det er ministeriets opfattelse, at den foreslåede afvikling over 25 år fra lovens ikrafttræden vil give de berørte erhvervsvirksomheder en rimelig frist til afskrivning af investeringer og til planlægning af virksomhedernes fremtid.

Kortere tidsfrister end de foreslåede vil formentlig i videre omfang kunne give anledning til berettigede erstatningskrav.

Spørgsmål:

Ad § 28, stk. 2.

„Er det rimeligt at få en bredere sammensætning af miljøankenævnet ved behandling af klagesager efter denne lov end den i § 28, stk. 2, foreslåede?“

Svar:

Efter de gældende regler om miljøankenævnet i miljøbeskyttelseslovens kapitel 12 består ankenævnet i dag af en formand, en eller flere stedfortrædere for denne og et antal beskikkede sagkyndige medlemmer.

De sagkyndige medlemmer beskikkes af miljøministeren efter indstilling fra:

- 1) Industrirådet samt Landbrugsrådet, De samvirkende danske Landboforeninger og Danske Husmandsforeninger i forening.
- 2) Miljøstyrelsen.

Ved oprettelsen af miljøankenævnet har man lagt vægt på, at nævnet er en uvildig sagkyndig myndighed.

Det forudsættes således, at de medlemmer, der beskikkes efter indstilling fra industriens og landbrugets organisationer, har særlig sagkundskab i erhvervsøkonomisk og produktionsteknisk henseende, medens de medlemmer, der beskikkes efter indstilling fra miljøstyrelsen, har særlig sagkundskab med hensyn til miljøteknik, økologi og andre lignende fagområder, herunder bl.a. spørgsmål vedrørende kommunerne og kommunernes aktiviteter på miljøbeskyttelsesområdet.

Ved afgørelser i de enkelte sager efter miljøbeskyttelsesloven deltager to eller fire af ankenævnets beskikkede medlemmer. Medlemmerne udpeges af formanden med lige mange fra de to ovenfor nævnte grupper.

I forslaget til lov om råstoffer foreslås det, at en række sager om indvinding af råstoffer på landjorden kan indbringes for det i miljøbeskyttelsesloven omhandlede miljøankenævn. For at få tilvejebragt den sagkundskab, der er behov for ved behandlingen af råstofsager, har man foreslået, at miljøankenævnet får en særlig sammensætning i disse sager.

Det foreslås således, at nævnets sagkyndige medlemmer beskikkes af miljøministeren efter indstilling fra: